

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 16Co/190/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1216216873
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 09. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ing. Mario Dubaň
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1216216873.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ing. Maria Dubaňa a sudcov JUDr. Ivany Štiffovej a JUDr. Romana Majerského, v spore žalobkyne: W. A., G.. X.X.XXXX, A. XX, K., zastúpenej URBAN FALATH GAŠPAREC BOŠANSKÝ, s.r.o., advokátska kancelária, Havlíčkova 16, Bratislava, proti žalovanému: Home Credit Slovakia, a.s., Teplická 147, Piešťany, IČO: 36 234 176, zastúpenému Advokátska kancelária GOLIÁŠOVÁ GABRIELA s.r.o., 1. Mája 173/11, Trenčín, o zaplataenie 7.000 eur s prísl., na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II č.k. 16Csp/71/2016-148, zo dňa 23.5.2018, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti a vo výroku o trovách konania potvrdzuje.

II. Žalovanému p r i z n á v a proti žalobkyni plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. zamietol žalobu, výrokom II. konanie v časti o zaplataenie 1.561,23 eura zastavil a výrokom III. žalovanému proti žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. V odôvodnení uviedol, že žalobou doručenu súdu 24.10.2016 sa žalobkyňa od žalovaného domáhala zaplataenia 500 eur titulom finančného zadosťučinenia ako aj náhrady trov konania. Žalobu skutkovo odôvodnila tým, že v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 50Csp/3/2016 si v postavení spotrebiteľky uplatnila od žalovaného nárok na zaplataenie 2.575,68 eura s príslušenstvom; žalovaný predmetnú sumu dobrovoľne uhradil spolu s príslušenstvom, čím podľa názoru žalobkyne uznal v celom rozsahu porušenie práv žalobkyne a porušenie povinnosti žalovaného vyplývajúce z § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v spojení (ďalej len „zákon č. 250/2007 Z.z.“) s § 11 ods. 1 písm. a) a písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z. Nakoľko žalobkyňa bola v konaní sp. zn. 50Csp/3/2016 v celom rozsahu úspešná, od žalovaného si uplatňuje nárok na primerané finančné zadosťučinenie 500 eur. Súd prvej inštancie pripustil zmenu petitu v zmysle podania žalobkyne zo dňa 6.3.2017; po pripustení zmeny petitu znel petit žalobkyne tak, že „žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni 7.000 eur titulom primeraného finančného zadosťučinenia, a to do troch dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozsudku“. Na pojednávaní konanom 11.4.2018 zbral právny zástupca žalobkyne žalobu v časti o zaplataenie sumy 1.561,23 eura späť s odôvodnením, že došlo k chybe vo výpočte sumy, ktorá je špecifikovaná v podaní zo dňa 6.3.2017. Po zohľadnení spätvzatia sa žalobkyňa domáhala zaplataenia primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 5.438,77 eura. Žalovaný s čiastočným spätvzatím žaloby súhlasil; s poukazom na § 145 ods. 1 C.s.p. súd prvej inštancie preto konanie v tejto časti zastavil.

2. Pokiaľ ide o stručný obsah napadnutého rozhodnutia (§ 393 ods. 2 C.s.p.), súd prvej inštancie ozrejmil, že účelom inštitútu primeraného finančného zadosťučinenia je nahradiť určitú ujmu, ktorá bola

neoprávneným zásahom do práva na ochranu spotrebiteľa spôsobená. Predpokladom vzniku nároku na finančné zadosťučinenie je teda samotný vznik škody. Okrem reálneho vzniku škody, ako ďalší predpoklad § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. vyžaduje preukázanie porušenia niektorej z povinností zo strany žalovaného, ktoré mu ukladá zákon a súčasne preukázanie úspešného uplatnenia práva spotrebiteľom na súde.

3. Súd prvej inštancie skonštatoval, že pre aplikáciu § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. neboli naplnené základné predpoklady; že žalobkyňa odvodzuje svoj nárok na primerané finančné zadosťučinenie z uznesenia vydaného Okresným súdom Bratislava II č.k. 50Csp/3/2016-64, dňa 10.10.2016, kde vystupovala v postavení žalobkyne a žalovaný opäť v postavení strany žalovanej. Žalobkyňa sa v predmetnom konaní domáhala od žalovaného zaplata 2.575,68 eura spolu s príslušenstvom. Konajúci súd konanie z dôvodu späťvzatia žaloby zastavil a žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Z obsahu rozhodnutia vyplýva, že žalobkyňa zobrala žalobu späť z dôvodu, že žalovaný dlžnú sumu uhradil po začatí konania a s poukazom na princíp zavinenia zastavenia konania rozhodol o náhrade trov konania.

4. Súd prvej inštancie ozrejml, že medzi stranami nebolo sporné, že § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. vyžaduje, aby spotrebiteľ úspešne uplatnil porušenie práva alebo povinnosti na súde s tým, že za sporné považoval to, či je rozhodnutie, ktorým súd konanie zastavil z dôvodu späťvzatia žaloby takým rozhodnutím vo veci, ktoré možno pokladať za úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti a došiel k záveru, že takéto rozhodnutie nemožno považovať za klasické meritórne rozhodnutie, ktorým súd jednoznačne skonštatuje k akému porušeniu práva alebo povinnosti došlo. Okrem iného mal za to, že žalobkyňa v konaní nepreukázala ujmu, ktorá jej mala vzniknúť na cti, morálke ako aj sociálnu ujmu, ako aj škodu, ktorá jej mala vzniknúť vo forme ušlej mzdy; bol navyše názoru, že konanie žalovaného ani nebolo spôsobilé takúto ujmu prívodiť.

5. Na uvedenom základe súd prvej inštancie uzavrel, že žalobkyňa v konaní neunesla dôkazné bremeno svojich tvrdení, pričom žiadnym spôsobom nepreukázala naplnenie všetkých zákonných predpokladov potrebných pre priznanie ňou uplatneného nároku titulom primeraného finančného zadosťučinenia, a preto v zmysle § 3 ods. 5, § 2 písm. a), písm. b) zákona č. 250/2007 Z.z., žalobu ako nedôvodnú zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. a v konaní úspešnému žalovanému priznal proti žalobkyni náhradu trov konania v celom rozsahu.

6. Proti zamietajúcej časti rozsudku a proti súvisiacemu výroku o trovách konania podala žalobkyňa odvolanie a žiadala napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a žalobe v celom rozsahu vyhovieť alebo zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Podstatným zhrnutím skutkových tvrdení a právnych argumentov jej odvolania (§ 393 ods. 2 C.s.p.) bola výčitka súdu prvej inštancie, že vec nesprávne právne posúdil a na základe vykonaných dôkazov došiel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Z obsahu spisu mala za preukázané, že ako spotrebiteľka si uplatnila voči žalovanému ako dodávateľovi v súdnom konaní vedenom pred Okresným súdom Bratislava II pod sp. zn. 50Csp/3/2016 (pôvodné konanie) nárok na zaplata (vrátenie) 2.575,68 eura s prísl. Odôvodnila ho tým, že so žalovaným uzatvorila spotrebiteľskú zmluvu, ale z dôvodu, že predmetná úverová zmluva trpela právnymi vadami majúcimi za následok jej bezúročnosť a bezpoplatkovosť mala za to, že bola povinná zaplatať žalovanému ako dodávateľovi len výšku istiny, pričom žalobkyňou zaplataené úroky tak predstavovali de iure bezdôvodné obohatenie žalovaného voči žalobkyni. Pred podaním samotnej žaloby na príslušný súd niekoľkokrát vyzývala žalovaného na uhradenie (vrátenie) požadovanej sumy; vzhľadom na to, že žalovaný nereagoval na predžalobné výzvy, bola povinná obrátiť sa so žalobou na súd. S ohľadom na postup žalovaného v pôvodnom konaní (sp. zn. 50Csp/3/2016) zastávala názor, že žalovaný sa pravdepodobne spoliehal až do poslednej chvíle na tú skutočnosť, že sa nebude domáhať ochrany svojich práv na súde, v dôsledku čoho nebude povinný vrátiť jej ním požadovanú sumu. Keďže žalovaný jej dodatočne celú požadovanú istinu ako aj celé dlžné príslušenstvo zaplatal, vzala podanú žalobu späť; mala za to, že ak by podanú žalobu nezobrala späť, v predmetnom konaní by konajúci súd žalobu zamietol, keďže žalovaný dodatočne uhradil v celom rozsahu to, čoho sa podanou žalobou domáhala a teda odpadol dôvod plnenia. V danom konaní mala za absolútne nesporné, že musela zobrať žalobu späť pre správanie sa žalovaného, v dôsledku čoho bolo potrebné konštatovať, že žalovaný procesne zavinił zastavenie konania. Keďže nárok na náhradu trov konania je nárokom vyplývajúcim z procesného práva, je potrebné túto otázku posudzovať z hľadiska vzťahu výsledku správania sa žalovaného k požiadavkám žalobcu; v danom prípade je jednoznačne preukázateľné, že žalobkyňa sa uplatneného nároku domohla v celom rozsahu. S dôrazom na dôkazný stav veci vyslovila presvedčenie, že súd prvej inštancie vec

nesprávne právne posúdil, pričom svoje rozhodnutie náležite a dostatočne neodôvodnil. Argumentácia žalovaného rovnako ako aj argumentácia súdu prvej inštancie tak nie je správna a nemôže obstáť, keďže sa neopiera o samotnú literu zákona ale práve naopak, je v priamom rozpore s § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. Súd prvej inštancie absolútne nevzal do úvahy a pri svojom rozhodovaní nevenoval žiadnu pozornosť tej skutočnosti, že späťvzatie žaloby žalobcu procesne zaviniť žalovaný, keďže žalobcom požadovanú sumu jej uhradil (vrátil) až po podaní samotnej žaloby. Vyslovila presvedčenie, že bez ohľadu na súdny výrok bola v pôvodnom konaní plne úspešná a splnila tak základné predpoklady pre priznanie primeraného finančného zadostučinenia. Skutočnosť, že bola v pôvodnom konaní plne úspešná v konečnom dôsledku potvrdil aj Krajský súd v Bratislave uznesením č.k. 3Co/2/2017-91, zo dňa 31.01.2018, ktorým potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie a priznal žalobkyni voči žalovanému právo na náhradu trov konania vo výške 100 %. Poukázala tiež na § 255 ods. 1 C.s.p. podľa ktorého sa zásada úspechu v spore premieta v cit. zákonom ustanovení ako esenciálne kritérium priznania náhrady trov konania.

7. Nesúhlasila s názorom súdu prvej inštancie, ktorý uviedol, že z rozhodnutia súdu v pôvodnom konaní, ktorým bolo konanie zastavené nemožno jednoznačne skonštatovať k akému porušeniu práva alebo povinnosti došlo. Poukázala na § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z., ktorý explicitne stanovil, aké podmienky musí spotrebiteľ splniť v prípade úspešného uplatnenia práva na priznanie primeraného finančného zadostučinenia na súde. S ohľadom na legálnu definíciu bola názoru, že podmienkou priznania práva na primerané finančné zadostučinenie nie je aj osvedčenie konkrétneho práva alebo povinnosti, ktorú žalovaný svojím konaním porušil. Zdôraznila, že žalovaný si bol v celom rozsahu vedomý tej skutočnosti, že vo vzťahu k žalobkyni koná protiprávne, keďže vedel, že predmetná úverová zmluva trpí právnymi vadami majúcimi za následok jej bezúročnosť a bezpoplatkovosť a aj napriek tomu právne „nihilisticky“ sa aj naďalej domáhal od žalobkyne zaplata splátok, na ktoré nemal žiadny právny nárok. Žalovaný si teda bol plne vedomý toho, že žalobkyňou uhradené splátky nad rámec istiny predstavujú bezdôvodné obohatenie, pričom nevykonal žiadne kroky smerujúce k tomu, aby jej vydal finančné prostriedky, na ktoré nemal žiadny právny nárok.

8. Namietala, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil, že žalobkyňa v konaní nepreukázala ujmu, ktorá jej mala vzniknúť na cti, morálke ako aj sociálnu ujmu a škodu, ktorá jej mala vzniknúť vo forme ušlej mzdy. Brojila, že v konaní ponúkla jasnú a zrozumiteľnú právnu argumentáciu, ktorou dostatočným spôsobom preukázala škodu, ktorá jej vznikla v dôsledku protiprávneho konania žalovaného; žalovaný porušil jej právo najmä tým, že sa voči nej domáhal zaplata ďalších splátok, na ktoré nemal žiadny právny nárok. Považovala za nesporné, že jej tak vznikla ujma, ktorá objektívne hrozila, keďže v prípade, ak by nevyhľadala právneho zástupcu a následne sa neobrátila na príslušný súd z dôvodu ochrany svojich zákonných práv, uhrádzala by žalovanému aj naďalej ďalšie finančné prostriedky a to napriek tomu, že žalovaný si bol plne vedomý, že finančné prostriedky nad rámec istiny predstavujú bezdôvodné obohatenie. Bola presvedčená, že úmyslom žalovaného v danom prípade bolo využiť jej právnu nevedomosť, keďže nemá právne vzdelanie a neovláda dostatočne problematiku spotrebiteľského práva, pričom sa pravdepodobne spoliehal na to, že sa nebude domáhať na súde ochrany svojich zákonných práv. I napriek rešpektovaniu princípu „ignorantia iuris non excusat (neznalosť zákona neospravedlňuje)“ apeluje na fakt, že pri uzatváraní predmetnej úverovej zmluvy si nebola vedomá skutočnosti (na rozdiel od žalovaného), že predmetnú úverovú zmluvu je z dôvodu absencie obligatórnych zákonných náležitostí potrebné považovať za bezúročnú a bez poplatkov, čo žalovaný využil.

9. Považovala za bez právneho významu, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy. Podľa ustálenej rozhodovacej praxe výška primeraného finančného zadostučinenia, v prípadoch reglementovaných podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z., by mala zodpovedať minimálne výške finančnej ujmy, ktorá hrozila samotnému spotrebiteľovi. Ak má totiž mať primerané finančné zadostučinenie dostatočný satisfakčný účinok pre spotrebiteľa a súčasne dostatočný výchovný a odstrašujúci účinok a tiež i sankčný účinok pre dodávateľa, primerané finančné zadostučinenie sa môže a má rovnať majetkovej ujme, ktorá hrozila samotnému spotrebiteľovi od podnikateľa z právne vadnej, toxickéj spotrebiteľskej zmluvy.

10. Namietala ďalej, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b) C.s.p.) a súčasne konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok

nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d) C.s.p.) a to vadu arbitrárnosti, nepreskúmateľnosti pre nedostatok dôvodov a tým ipso facto vadu nezrozumiteľnosti a zmätočnosti, a tým aj vadu nezákonnosti rozsudku a vadu spočívajúcu v odopretí práva na spravodlivý súdny proces, lebo súd prvej inštancie sa v (ne)odôvodnení napadnutého rozsudku po skutkovej vecnej a ani právnej stránke veci vôbec jasne určilo a zrozumiteľne nevysporiadal s detailnou a hĺbkovou právnou argumentáciou žalobkyne podanou v priebehu celého konania. Je totiž nesporné, že ak by sa súd prvej inštancie dostatočne vysporiadal s výkladom označeného ustanovenia, nemohol by dospieť k záveru, že na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia sa vyžaduje „klasické meritórne rozhodnutie, ktorým súd jednoznačne skonštatuje k akému porušeniu práva alebo povinnosti došlo“, keďže zákonodarca jasne hovorí len o úspešnom uplatnení práva na súde, pričom žiadnym spôsobom nešpecifikuje, či sa k tejto podmienke vyžaduje aj vydanie meritórneho rozhodnutia alebo nie. Poukázala na § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka v zmysle ktorého „v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.“ Ak aj súd prvej inštancie mal v danom konaní pochybnosti o výklade § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z., bol povinný mať na zreteli výkladové pravidlo upravené práve v § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

11. Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku, ďalej len „C.s.p.“) preskúmal rozsudok v napadnutej zamietajúcej časti, prejednal odvolanie žalobkyne bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 a contrario C.s.p. a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je v napadnutých častiach vecne správny (§ 387 ods. 1 C.s.p.). Rozsudok verejne vyhlásil 24.9.2019 (§ 219 ods. 3 C.s.p.).

12. Pretože odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, konštatuje správnosť jeho dôvodov (§ 387 ods. 2 C.s.p.).

13. Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len "kolektívne záujmy spotrebiteľov"). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

14. Vo vzťahu k podstatným tvrdeniam žalobkyne v odvolaní, s ktorými sa odvolací súd musí v odôvodnení vysporiadať (§ 387 ods. 3 C.s.p.) hodno podotknúť, že ide v celom rozsahu o nedôvodnú argumentáciu; s poukazom na správne vyhodnotenie skutkových a právnych okolností vedúcich k zamietnutiu žaloby o primerané finančné zadosťučinenie založenej na úvahe súdu prvej inštancie na tom, že žalobkyňa nepreukázala plnenie podmienok na priznanie uplatňovaného nároku podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z., keď nepreukázala, že voči žalovanému úspešne uplatnila na súde porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z.z. a osobitnými predpismi, argumentácia žalobkyne v odvolaní nebola spôsobilá zmeniť správnosť záverov napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, na ktorých založil svoje rozhodnutie.

15. Žalobkyňa odvodzovala nárok na primerané finančné zadosťučinenie uplatnené v prejednávanej veci od rozhodnutia Okresného súdu Bratislava II č.k. 50Csp/3/2016-64, zo dňa 10.10.2016, ktorým bolo konanie v sporovej veci žalobkyne - W. A. proti žalovanému - Home Credit Slovakia, a.s. na zaplatenie 2.575,68 eura s príslušenstvom, zastavené.

16. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia odvolací súd v názorovej zhode so súdom prvej inštancie pripomína, že ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. umožňuje spotrebiteľovi brániť sa proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom jeho ochrany zo strany porušiteľa a domáhať sa na súde ochrany svojho práva. Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z.z. a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom

a osobitnými predpismi zodpovedá. Vyžaduje sa teda, aby si spotrebiteľ uplatnil svoje právo na súde a bol v konaní úspešný.

16.1. Podmienka úspešnosti v konaní je však splnená len vtedy, ak súd vydal meritórne rozhodnutie vo veci samej, ktorým záväzným spôsobom vyriešil spor medzi stranami, t.j. meritórne sa zaoberal nárokom, ktorý strana sporu uplatnila a žalobou uplatnený nárok posúdil podľa hmotného práva. Pod úspešných uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. tak treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve. Obdobný právny názor vyslovil aj Najvyšší súd SR vo svojom rozhodnutí zo dňa 30.1.2019, sp. zn. 6 Cdo 127/2017.

16.2. Len samotná okolnosť, že žalobkyni v dôsledku späťvzatia žaloby pre správanie sa žalovaného bola v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava II č.k. 50Csp/3/2016, priznaná plná náhrada trov konania, nič nehovorí o dôvodnosti/nedôvodnosti žalobkyňou uplatneného nároku vo veci samej. Odvolací súd poznamenáva, že kritérium procesného zavinenia (ako správne uviedla aj žalobkyňa) sa posudzuje z objektívneho hľadiska, a to vo vzťahu medzi tým, čo žalujúca strana v konaní požadovala, resp. akého výsledku sa domáhala, a skutočnosťou, pre ktorú neskôr vzala žalobu späť; avšak nič nevypovedá o hmotnoprávnej úspešnosti žalobcu, pretože pri aplikácii § 256 C.s.p. sa súd hmotnoprávnou stránkou veci vôbec nezaobrá. V konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 50Csp/3/2016 nebolo konštatované porušenie práva alebo povinnosti žalovaného; dobrovoľné splnenie povinnosti zo strany žalovaného nech je vedené akoukoľvek vnútornou pohnútkou, neprezumuje dôvodnosť podanej žaloby.

16.3. Zároveň platí, že rozhodnutie, ktorým bolo konanie zastavené nezakladá ani prekážku právoplatne rozhodnutej veci.

17. So zreteľom na súdom prvej inštancie správne vyhodnotenie bezdôvodnosti žaloby čo do základu, odvolací súd považoval za nadbytočné reagovať na odvolaciu argumentáciu žalobkyne ohľadom výšky požadovaného finančného zadosťučinenia.

18. Odvolací súd sa napokon nestotožnil ani s námietkou nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozsudku, event. jeho nepreskúmateľnosti či arbitrárnosti. Súd prvej inštancie odôvodnil napadnutý rozsudok spôsobom zodpovedajúcim § 220 ods. 2 C.s.p., pričom odvolací súd pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené sporovými stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzanými stranami sporu, Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, čomu zodpovedá odôvodnenie napadnutého rozsudku, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces.

19. Keďže žalobkyňa v podanom odvolaní neuviedla žiadne relevantné skutočnosti, ktorými by preukázala nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, odvolací súd ostatné tvrdenia uvádzané v odvolaní nepovažoval za podstatné, t.j. také, ktoré by svojou relevanciou aj v prípade preukázania boli spôsobilé privodiť zmenu napadnutého rozsudku; ďalšie odvolacie námietky žalobkyne preto odvolací súd vyhodnotil v ich súhrne ako právne irelevantné a také, ktoré z povahy veci nie sú spôsobilé privodiť zmenu napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie.

20. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. a § 262 ods. 1 C.s.p. tak, že žalovanému priznal proti žalobkyni plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania, nakoľko mal vo veci plný úspech.

21. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).